

## U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **Ing. M.**, bytom P., zastúpenej *JUDr. M.*, advokátom, so sídlom Š. proti žalovanému: **Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky** so sídlom Špitálska 4, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného, Úradu pre štátnu službu č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31. marca 2005, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 362/2006-73 zo dňa 21. júla 2009, takto

### r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 362/2006-73 zo dňa 21. júla 2009 **z r u š u j e** a vec mu **vracia na ďalšie konanie**.

### O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného, Úradu pre štátnu službu, č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31. marca 2005 ako aj rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25. januára 2005 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň rozhodol, že vo zvyšku sa žaloba zamietá a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 732,12 eura na účet právneho zástupcu žalobkyne, do tridsiatich dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Predseda Úradu pre štátnu službu rozhodnutím č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31. marca 2005 zamietol odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25. januára 2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o štátnej službe“) a toto rozhodnutie potvrdil.

Rozsudok odôvodnil tým, že nakoľko žalobkyni nebolo pred vydaním rozhodnutia o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru ponúknuté trvalé preloženie na iné štátnozamestnanecké miesto podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe, žalovaný nepostupoval v súlade s ustanovením § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe, platným v čase rozviazania štátnozamestnaneckého pomeru, a jeho právny názor, prezentovaný v preskúmanom rozhodnutí, je v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením. Ďalej dôvodil, že zvyšok žaloby, ktorou žalobkyňa žiadala priznanie ušlej mzdy, zamietol, nakoľko v správnom súdnom konaní súdy preskúmajú správnosť rozhodnutia orgánov štátnej správy, avšak nerozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov, v dôsledku čoho krajský súd odkázal žalobkyňu na možnosť domáhať sa svojich práv na súde iným zákonným postupom. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd poukazom na § 250k ods. 1 OSP a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania, pozostávajúcich zo súdneho poplatku a z trov právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc jeho zrušenie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v rozsahu výkladu ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe. Bol názoru, že povinnosť služobného úradu poskytnúť štátnozamestnanecké miesto štátnemu zamestnancovi, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo v systemizácii zrušené, je ustanovená za predpokladu existencie takéhoto voľného štátnozamestnaneckého miesta, vhodného pre štátneho zamestnanca vzhľadom na jeho kvalifikáciu, vzdelanie a skúsenosti. Poukázal na to, že v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou bolo vyhlásené výberové konanie na päť štátnozamestnaneckých miest a ďalšie dve štátnozamestnanecké miesta boli v služobnom úrade voľné. Podľa podkladov zistil, že išlo o dve štátnozamestnanecké miesta, pre ktoré sa vyžadovali osobitné kvalifikačné predpoklady, a to ukončené vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v odbore psychológia, pričom žalobkyňa nespĺňala predpoklady ani na jedno z týchto štátnozamestnaneckých miest, čo ani v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu a ani v podanej žalobe nespochybnila. Poukázal na ustanovenie § 12 zákona o štátnej službe, z ktorého je zrejmé, že predseda Úradu pre štátnu službu ako štatutárny zástupca bol oprávnený vykonať predmetnú organizačnú zmenu z 20. januára 2005 bez ohľadu na skutočnosť, že išlo o zrušenie jedného štátnozamestnaneckého miesta a vytvorenie jedného štátnozamestnaneckého miesta vo vyššej platovej triede. Mal za to, že uskutočňovať organizačné zmeny (zmeny v systemizácii) tohto druhu umožnila novelizácia § 12 ods. 1 zákona o štátnej službe, účinná od 1. januára 2005. Ďalej dôvodil, že zákon o štátnej službe nedefinuje pojem „zmena v systemizácii“, avšak z ustanovenia § 12 zákona o štátnej službe vyplýva, že zmena, v dôsledku

ktorej dôjde k zrušeniu miest a k vytvoreniu odlišných miest, a rovnako aj zmena, v dôsledku ktorej dôjde k zrušeniu miest bez toho, aby boli vytvorené nové miesta, je možná. Ďalej poukázal na to, že v hypotéze ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe sa predpokladá, že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 tohto zákona, a teda predpokladom naplnenia tejto hypotézy je možnosť trvalého preloženia podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe, a to na iné voľné štátnozamestnanecké miesto. Zdôraznil, že nie je možné trvalo preložiť štátneho zamestnanca na iné štátnozamestnanecké miesto, ak takéto voľné štátnozamestnanecké miesto nie je k dispozícii.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP v spojení s 246c ods. 1 vety prvej OSP) a dospel k záveru, že v konaní pred súdom prvého súdom došlo k takým vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania bolo rozhodnutie Úradu pre štátnu službu, právneho predchodcu žalovaného (§ 40c zákona č. 575/2001

Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, platný od 1. júna 2006), č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31. marca 2005, ktorým jeho predseda ako odvolací orgán podľa § 138 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe platného v rozhodnom čase s poukazom na ods. 6 citovaného ustanovenia zamietol odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25. januára 2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a toto rozhodnutie potvrdil.

Z obsahu predloženého súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa podala dňa 26. mája 2005 na Okresný súd Bratislava IV žalobu o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na základe rozhodnutia o odvolaní zo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorou sa domáhala, aby súd určil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru s Úradom pre štátnu službu je neplatné a štátnozamestnanecký pomer naďalej trvá, a zároveň sa domáhala zaplata náhrady platu v sume 14.510,--Sk za každý ukončený mesiac a alikvotnej časti z uvedenej sumy za každý začatý mesiac za obdobie počnúc 1. februárom 2005 až do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Okresný súd Bratislava IV postúpil podľa § 84, § 85 OSP vec dňa 21. novembra 2005 miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava II, ktorý uznesením zo dňa 28. augusta 2006 ju postúpil Krajskému súdu v Bratislave ako súdu vecne a miestne príslušnému. Ten uznesením zo dňa 23. októbra 2006 vyzval žalobkyňu na opravu znenia konečného návrhu a na predloženie plnomocenstva udeleného advokátovi. Podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave dňa 8. decembra 2006 označeným ako „Oprava žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu pre štátnu službu č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31. marca 2005“ žalobkyňa žiadala preskúmať zákonnosť uvedeného rozhodnutia navrhujúc jeho zrušenie vrátane prvostupňového rozhodnutia Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25. januára 2005 a vrátenie veci žalovanému a zároveň uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňi funkčný plat patriaci jej odo dňa 1. februára 2005 do právoplatnosti rozsudku v sume jej funkčného platu 14.500,--Sk mesačne za každý ukončený mesiac a jeho príslušnú časť za neukončený mesiac.

Krajský súd bez toho, aby sa zaoberal otázkou prípustnosti zmeny návrhu v zmysle ustanovenia § 95 ods. 2 OSP v spojení s § 246c OSP ako aj z pohľadu § 250b ods. 1 OSP, pokračoval v konaní o zmenenom návrhu, i keď o zmene návrhu nerozhodol, považujúc ju zrejme len za opravu tak, ako to označila žalobkyňa vo svojom podaní. Týmto nesprávnym procesným postupom zaťažil svoje konanie vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie veci.

Za ďalšiu takúto vadu považuje odvolací súd i vadu časti výroku napadnutého rozsudku.

Krajský súd v úvodnej časti napadnutého rozsudku označil prejednávajúcu vec ako preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, avšak vo výroku okrem označenej veci rozhodol, že „vo zvyšku sa žaloba zamieta“ bez presnej špecifikácie, o aký žalobný nárok išlo. I keď z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že žalobou žalobkyňa uplatnila i zaplatenie funkčného platu, napriek tejto skutočnosti musí byť výrok rozhodnutia úplný, zrozumiteľný, jednoznačný a určitý.

V zmysle § 246c ods. 1 vety prvej OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 155 ods. 1 OSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku rozhodne tiež o povinnosti na náhradu trov konania, pokiaľ sa o nej nerozhoduje samostatne.

Obsahom rozhodnutia je v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 155 ods. 1 OSP mienený záverečný záväzný úsudok súdu, týkajúci sa veci samej, ktorý súd vyslovuje vo výrokovej časti (enunciáte) rozsudku, a ktorý vyjadruje zároveň vôľu štátu pri výkone spravodlivosti. Tvorí preto tiež v pomere k ostatným častiam rozsudku, t. j. k jeho úvodu a odôvodneniu ústredné miesto celého rozhodnutia. Z tejto povahy výroku rozsudku vyplývajú nutne i zákonné požiadavky na jeho náležitosti, ako i na jeho formuláciu.

Výrok je konštitutívnou, esenciálnou, a preto nepominuteľnou súčasťou súdneho rozhodnutia, lebo v ňom súd formuluje svoj záväzný názor v prejednávanej veci. Výrok má byť formulovaný tak, aby z neho bolo jednoznačne zrejmé, ako súd rozhodol, lebo len tak sa jeho rozhodnutie stáva preskúmateľným. Napriek tomu, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu to vyplýva, vo výroku napadnutého rozsudku absentuje presná špecifikácia žalobného petitu, ktorý súd zamietol. Táto absencia výroku spôsobujúca jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, čo odporuje princípom riadneho a spravodlivého procesu, zakotveným v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Na toto závažné procesné pochybenie, majúce za následok nesprávne rozhodnutie veci, musel najvyšší súd rovnako prihliadnuť ex offio (§ 212 ods. 3 OSP).

Neuniklo pozornosti odvolaciemu súdu, že výroku, ktorým krajský súd zamietol zvyšok žaloby, ktorou (podľa odôvodnenia rozsudku) žalobkyňa žiadala priznanie ušlej mzdy, a teda rozhodol meritórne, nekorešponduje jeho zdôvodnenie, že v správnom súdnictve súdy preskúmajajú správnosť rozhodnutia orgánov štátnej správy, avšak nerozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov, v dôsledku čoho krajský súd odkázal žalobkyňu

na možnosť domáhať sa svojich práv na súde iným zákonným postupom. Aj túto rozpornosť výroku s odôvodnením, spôsobujúcu nezrozumiteľnosť rozsudku, bude potrebné v ďalšom konaní odstrániť, pričom v prípade, že krajský súd zotrvá na svojom názore, že o tomto nároku nemôže rozhodnúť v správnom súdnictve, bude potrebné vylúčiť ho na samostatné konanie a postúpiť vecne príslušnému súdu.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave je potrebné podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP a s poukazom na § 212 ods. 3 OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Vzhľadom na procesnoprávny charakter väd konania, pre ktoré došlo k zrušeniu napadnutého rozsudku, sa odvolací súd v danom štádiu konania vecou meritórne nezaoberal.

V ďalšom konaní krajský súd odstráni vytýkané vady konania a vo veci opätovne rozhodne, pričom prihliadne i na odvolacie námietky.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 OSP a § 226 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

**P o u ě n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 24. novembra 2010

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.  
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:  
Peter Szimeth